

Theologia Scholastica Secundum Viam Et Doctrinam D. Thomæ Aquinatis, Doctoris Angelici

In Celebri Archiepiscopali Benedictina Universitate Salisburgensi, methodo
& norma ibidem usitata publicè tradita, & in IV. Tomos digesta ; Qvorvm
Primvs Tractat De Deo Vno Et Trino, Deq[ue] Creatura Angelica ...

Mezger, Paul

Augustæ Vindelicorum, 1695

§. I. Adstruitur formalis, & mutua prædicatorum iclusio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73455](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73455)

7. *Alia vicissim retorquentur.*
 8. *Objecta absurda ex inclusione & transcendentia.*
 9. *In divinis nihil includitur per modum partis.*
 10. *Nec est absurda transcendentia predicatorum.*

§. I.

Astruitur formalis & mutua predicatorum inclusio.

CONCLUSIO. *Natura Divina includitur formaliter implicite in attributis & relationibus, & vicissim relationes & attributa in natura; ipsaque attributa inter se.* Ita Gonet, Suarez, Granada, & commun. Thomistarum.

Ratio est: De ratione actus puri est, ut in se formaliter contineat omnem formam, seu quidditatem formaliter perfectam, & simpliciter simplicem: sed divina essentia, cunctaque, quae de DEO formaliter dicuntur, sunt actus purus: ergo quaelibet forma vel perfectio debet in se reliquas formaliter includere & continere. Unde cum S. D. in 1. d. 2. q. 1. a. 2. dicit, *quod ratio sapientia non est ratio bonitatis in quantitate huiusmodi*; loquitur de ipsis quatenus substant nostraris praecisionis conceptibus, non quatenus accipiuntur ex parte DEI.

2. *Confirm.* Nisi ex praedictis perfectionibus una alteram formaliter includeret, tunc esset in potentia ad illam, sicuti genus est in potentia ad differentiam, ac proinde posset cum illa constituere compositionem metaphysicam vel logicam: sed hoc repugnat simplicitati & perfectioni actus purissimi: ergo, seq. probatur. Ubi datur distinctio excludentis & exclusi, ibi una formalitas est in potentia ad alteram tanquam actum perfectiorem & complementem, uti constat in conceptu generis; sed nisi una perfectio alteram formaliter includat, datur inter illas distinctio excludentis & exclusi: quia una perfectio separatur & praescinditur ab altera, tanquam nihil ipsius actu & formaliter continens: ergo.

3. *Unde Inf. primò.* In praedictis Divinis perfectionibus non dari distinctionem excludentis & exclusi, nempe per modum gradus potentialis privative indifferentis & contrahibilis à superaddita perfectione: sed dari distinctionem secundum conceptum explicitum & implicitum; in quantum una perfectio, quamvis alteram actu formaliter contineat, illa tamen quasi suppressa sua solum formalia praedicata manifestat & exprimat intellectui, quem tantarum perfectionum copia ad omnia assequenda reddit inopem.

4. *Inf. 2.* Ut una perfectio absoluta ab altera absoluta, vel relativa distinguatur, aut de ipsis contradictoria affirmetur contradictoria, praevidetur requiri praecisionem intellectus in unam potius quam alteram perfectionem defixi. An porro illa praecisio vocanda sit objectiva, vel formalis? (de quibus multa Philosophi existimo parum referre ad propositum quocunque enim nomine exprimat, sufficit ad salvanda contradictoria, & distinctionem rationis ratiocinatae, de quo erat quaestio.

Videntur quoque utriusque sententiae defensores magis in modo loquendi, quam in ipsa re dissentire: Nam qui negant praecisionem objectivam,

supponunt talem praecisionem, per quam ex parte conceptus objectivi una formalitas excludat alteram, tanquam potentia actum, & gradus genericus differentiam. quod cum ex parte DEI cum fundamento non possit admitti, & aliunde coniter, quidquid de DEO rectè concipitur, concipiendum esse ad modum actus puri: actus autem purus implicite saltem includat omnem perfectionem, ideo volunt hanc praecisionem tantum esse, secundum modum cognoscendi explicitum & implicitum. Verum Detentores meliores objectivae praecisionis in divinis, ut ex nostris praecitati Reverendissimi Stadlmair & Reding, plus non volunt per objectivam praecisionem, quam quod in statu objectivo & representativo una formalitas cognoscendi reluceat, altera nequaquam relucente, quantumvis à parte rei & in statu reali una etiam formaliter includatur in altera: quod equidem negari non posse existimo, cum Unitas Divinae essentiae ratione naturali sit, & possit esse cognita, Trinitas tamen & relationes personarum ratione naturali nec sint, nec possint esse cognitae.

Nec ista praecisio proprie est proprie excludentis & exclusi: quia una formalitas ab altera non praescinditur privative tanquam potentia ab actu; sed negative, tanquam non includens alteram in statu objectivo & representativo: unde etiam ex hoc nihil sequitur imperfectionis ex parte conceptus objectivi, cum fundamentum istius praecisionis non sit potentialitas objecti, ut est in homine v. g. animalitas, sed infinita actualitas.

Inf. 3. *Essentiam & attributa divina non tantum identice, sed formaliter & in abstracto de se mutuo predicari posse, uti etiam essentia de relationibus & vicissim, nisi ex parte subjecti vel praedicati significetur explicita & reduplicata ratio essentiae, vel attributi.* Itaque istae propositiones, *DEVS est sua sapientia: in DEO sapientia est Iustitia: Intellectus DEI est voluntas DEI: Paternitas est essentia, &c.* non minus sunt formales praedicationes, quam istae: *bonitas est ens, vel, bonitas est veritas, quia abstracta, quae formaliter sibi identificantur, & in se mutuo formaliter continentur, etiam de se mutuo formaliter praedicantur, sed ita se habent praedicata divina: ergo. E contra istae propositiones sunt falsae: DEVS est ubique per aeternitatem, DEVS ut immensus creat, essentia est attributum, ratio sen attributum misericordiae est ratio sen attributum sapientiae, DEVS amat per intellectum, Verbum procedit per voluntatem, &c.* quia in his omnibus praedicationibus adhibentur termini significantes reduplicatum & explicitum conceptum formalitatis ut virtualiter distinctae, quatenus autem exprimitur & reduplicatur ipsa virtualis distinctio ex parte rei, & actualis facta per intellectum, carens identitate unius cum altero exprimi non potest; alias secundum eundem explicitum conceptum conciperetur idem & non idem, quod implicat.

§. II.

Solvuntur objectiones.

Objec. primò authorit. S. Doct. in 1. dist. 33. q. 1. a. 1. ad 2. dicentis: *in divinis alia est ratio scientiae & substantiae &c.* & SS. PP. Bern. 5. de consid.